

[Handelsministeren.]

stiller os i alt væsentligt en beløbsramme for lånegarantier, for lån og for tilskud af samme størrelsesorden, som vi har kendt i de senere år. Der er visse udvidelser, specielt for så vidt angår lånene til kommuner, og for så vidt angår tilskuddene, men hvis vi ser på det i en større sammenhæng, er det jo i virkeligheden forholdsvis begrænsede ændringer, der er tale om. Det, vi på finansieringssiden har tilstræbt, er smidiggørelsen af egnsudviklingsbistanden, dette, at vi ikke i en lovgivning skal afskæres fra at yde visse former for bistand, som i konkrete tilfælde kan vise sig at være praktiske.

Om det synspunkt, som man har nævnt ved en henvisning til direktør Green, vil jeg gerne sige, at her er der naturligvis tale om et afgørende principspørgsmål, nemlig dette: vil man egnsudviklingsbistand, eller vil man ikke? Hvis man principielt accepterer det synspunkt, at egnsudviklingsbistand er en rigtig ting, må det nødvendigvis udkrystallisere sig i visse særlige bistandsformer, visse finansieringsbistandsformer, som på de pågældende områder løfter finansieringen ud af det sædvanlige kapitalmarked. Vi er klar over fra regeringens side — og vi har jo i dag konstateret, at vi har bred tilslutning hertil — at der herhjemme er behov for en vis særlig udviklingsbistand til forskellige egne, og hvis man mener det, må man også drage konsekvensen deraf, og det er, at man finansieringsmæssigt løfter denne bistand ud af det sædvanlige kapitalmarked. Jeg vil endda tilføje, at jo strammere et kapitalmarked man har, jo mere man har besvær med den sædvanlige kreditgivning i henseende til rente og likviditet, jo større må naturligvis forskellen blive mellem de sædvanlige kreditvilkår på kapitalmarkedet og den bistand, man yder, såfremt man er enig i, at der er et særligt behov med hensyn til egnsudviklingen.

Det tredje spørgsmål, jeg vil gøre nogle enkelte bemærkninger om — men også her vil jeg mene, at det vil være hensigtsmæssigt, at vi tager diskussionen i udvalget —

er spørgsmålet om lokaliseringen af den fremtidige administration. Her har vi formentlig mange forskellige, lokalt betonedede synspunkter i det høje ting. Vi har i handelsministeriet gjort os en hel del overvejelser over, hvor man bør placere direktoratet. Vi er ikke nået til vejs ende med vore overvejelser, men jeg kan gøre et par bemærkninger, som kan give en indikation af, i hvilken retning vore overvejelser går. Som det er kendt fra bemærkningerne til lovforslaget, mener vi i handelsministeriet, at denne udflytning af administrationen bør ske til Jylland. Jylland er jo den del af landet, hvor vi har så langt de væsentligste udviklingsområder: Nordjylland, ned langs vestkysten, hen langs grænsen. Det må være en naturlig ting, at man ved en sådan udflytning fører administrationen af den pågældende bistand over til Jylland.

Så er spørgsmålet, hvor i Jylland det skal være. Der kan man vel sige, at man skal ikke anbringe en sådan administration i alt for små byer; det giver indlysende praktiske vanskeligheder med at finde arbejdskraft eller med at få de kvalificerede medarbejdere til at flytte til Jylland. Dette udelukker en række byer, som af menneskelige grunde er interesseret i at se denne administration anbragt hos sig.

Man kan vel sige, at der er to muligheder. Den ene er, som det også er nævnt konkret i dag, at man placerer administrationen i Nordjylland, fordi vi dér har, det må vi erkende, det store egnsudviklingsområde. Det medfører visse komplikationer, idet andre dele af landet også mener, det kan være rimeligt, at de modtager bistand. Der er andre ting, der taler imod en placering i Nordjylland i forhold til en placering mere, skal vi sige i Jyllands hjerte, det vil sige inden for et område, som er trafikmæssigt nogenlunde hurtigt tilgængeligt og praktisk, til — skal vi sige Århus.

Dette er de to muligheder: at anbringe administrationen nær ved de store udviklingsområder med de vanskeligheder, som er knyttet dertil af administrativ art med